

РЕШЕНИЕ

№ 2086

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 23.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7391** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на Е. Юг ЕАД /ЕР Юг ЕАД/ срещу решение № Ж-295/28.06.2022г. на КЕВР. Моли атакуваното решение да бъде отменено. С твърдения за незаконосъобразност се иска отмяната му.

В с.з. жалбоподателя, чрез проц. представител юриск. И., поддържа жалбата на наведените в нея основания.

Ответникът, КЕВР, моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Заинтересованата страна /ЗС/, П. Х. М., моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

От фактическа страна:

П. М. по реда на чл. 87, ал. 1 от Наредба № 6 от 24 февруари 2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6), е подал Искане с вх. № 9743943 от 18.02.2022 г. за издаване на становище за условията на присъединяване на заявената Ф. към разпределителната мрежа.

ЕР Юг с писмо № 13413 от 08.03.2022 г. е уведомило г-н М., че отказва да издаде становище, тъй като в недвижимия имот не съществува присъединена сграда, поради което предвидената за изграждане Ф. не отговаря на изискванията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

От становището на дружеството се потвърждава, че в случая се касае за подадено искане за Ф., предвидена за изграждане в имот УПИ -IX- 208, кв. 12, [населено място], общ. С. З., при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

ЕР Юг, след разглеждане на подадените документи към искането за проучване, е установило, че процедурата не може да бъде продължена, тъй като в имота, в който ще се изгражда обектът, няма изградена сграда и е изпратило писмо с изх. № 13413 от 08.03.2022 г., с което е уведомило клиента.

Според ЕР Юг, позовавайки се на чл. 20, ал. 1, чл. 37 и чл. 41 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), в имота има изградена постройка от допълващо застрояване, а не сграда от основно застрояване.

ЕР Юг е направило собствено тълкувание и е заявило, че „не са сгради по смисъла на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ бараки, навеси, тоалетни, фургони, контейнери, гаражи, всякакви временни и поставяеми обекти.“

В подкрепа на това свое твърдение са приложени копия на писма, получени в отговор на направени запитвания от ЕР Юг до министъра на регионалното развитие и благоустройство и Дирекция за национален и строителен контрол (ДИСК).

Към писмото на ЕР Юг са приложени копия на следните документи: Жалба с вх. № 64593/23.3.2022 г.; Пълномощно от 27.11.2020 г.; Заявление за проучване от 18.02.2022 г.; Застроителна скица; Писмо с изх. № 70-00398/15.06.21 г. от МРРБ; Писмо с изх. № СТ-626-00-556/31.01.2022 г. от ДИСК; Нотариален акт № 109, том V, рег. № 434, дело № 37 от 2022 г.; Скица № 337/09.02.2022 г.; Писмо от ЕР Юг с изх. № № 13413 от 08.03.2022 г.; Снимки - 2бр.

Към изпратеното писмо от ЕР Юг посочените приложения в жалбата: Скица с виза за проектиране на Ф.; Договор за присъединяване обекта като клиент и фактури за консумирана енергия за този обект - 2 бр., не са приложени и липсват.

След последвал отказ от страна на дружеството е подадена жалбата съгласно чл. 143, ал. 4 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3) до КЕВР чрез ЕР Юг с вх. № 64593/23.3.2022 г.

Същата е изпратена в КЕВР в писмо с изх. № 18691/30.03.2022 г., заедно със становището на дружеството.

С атакуваното решение от 28.06.2022 г. КЕВР е дала указания на жалбоподателя в 1-месечен срок да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгл. Наредба 6, глава 5, раздел 2, отговарящи на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ на П. М. за БР 1 до 30 kW, заявена за изграждане при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

Решението е прието на закрито заседание на посочената дата, видно от извлечение от протокол № 167 /л. 45/.

Изложени са ясни мотиви от страна на КЕВР, като е отбелязано, че „Електроразпределение Юг“ ЕАД е изпратило писмо с изх. № 23024/25.05.2021 г., с което по същество е прекратило процедурата по присъединяване на заявената централа с мотив, че в имота няма сграда на основно застрояване, а само такава за допълващо застрояване, поради което обектът за производство на електрическа енергия не попада в обхвата на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. С това действие

„Електроразпределение Юг“ ЕАД неправилно е приложило чл. 88. ал. 5 от Наредба № 6, като е предявило изисквания към присъединяваното лице, извън задължителните такива по чл. 88 от Наредба № 6. Съгласно чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ изискването по отношение на имота, в който е предвиден да се изгражда Ф., е в него да има присъединена към електроразпределителната мрежа сграда и да се намира в урбанизирана територия. Съгласно чл. 51, ал. 1 от Закона за нормативните актове задължително тълкуване на нормативен акт дава органът, който е издал акта. Доколкото органът, издал ЗЕВИ, а именно Народното събрание на Република България, не се е произнесъл със задължително тълкуване относно наличие на допълнителни изисквания в чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, относно статута на сградата като такава за основно или допълващо застрояване, не следва да се счита, че законодателят е предвидил такива. Със ЗИД на ЗУТ, обн. в ДВ, бр. 16 от 18.02.2021 г., е създаден § 1, т. 16 от Допълнителните разпоредби на Закона за кадастъра и имотния регистър, който гласи следното: „Сграда“ или „постройка“ е самостоятелен строеж на основно или на допълващото застрояване по ЗУТ, трайно прикрепен към земята, с отделени от външната среда организирани вътрешни пространства и с функционално предназначение съгласно класификатора, определен с наредба по чл. 31.“ Това определение за сграда приравнява сградата на постройката като смислово значение и изрично определя, че сградите и постройките могат да бъдат както строежи от основно застрояване, така и строежи от допълващо застрояване.

Недоволни от така постановения акт, дружеството е обжалвало същия, като е образувано настоящото административно дело.

По делото е приета съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира в частта досежно констатираното съответствие на обекта към относимите разпоредби на ЗУТ.

От правна страна.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5 когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.), Глава девета. В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение, с което са дадени задължителни указания на Е. Юг ЕАД във връзка с жалбата на Енерго БР ЕООД.

Оспореният индивидуален административен акт - решение № Ж-295/28.06.2022г. на КЕВР, е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма и процесуалните правила на Наредба № 3/21.03.2013 г.

Налице е материалната незаконосъобразност на решението. КЕВР не е приложила правилно материалния закон от една страна досежно понятието „сграда“ и от друга – оспореният акт не съответства на целта на закона съгл. чл. 146, т. 5 от АПК.

Действително, както КЕВР е посочила в обжалваното решение, ЗЕВИ има за цел да стимулира производството и потреблението на енергия, произведена от

възобновяеми източници /ВИ/ - чл. 2 от ЗЕВИ, като следва да бъде предоставен гарантиран достъп на енергия, произведена от ВИ – чл. 18, ал. 1 от ЗЕВИ. „Гарантиран достъп“ обаче не означава безусловен такъв и именно по тази причина в глава 4та, раздел 2ри от ЗЕВИ са уредени предпоставките за присъединяване на енергийни обекти за производство на ел. енергия от ВИ. Така, в чл. 22, ал. 1 от ЗЕВИ е предвидено, че операторите на разпределителни електрически мрежи ежегодно до 28 февруари представят на оператора на преносната електрическа мрежа предвижданите за едногодишен период електрически мощности, които могат да бъдат предоставяни за присъединяване към разпределителните мрежи на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, по райони на присъединяване и нива на напрежение, а съгл. ал. 5 на същата разпоредба КЕВР издава решение по реда на чл. 115 и сл. от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, с което одобрява тези мощности след извършване на проверка. По-нататък, в чл. 23 от ЗЕВИ е регламентиран редът, по който лицата, които искат да изградят обекти за производство на ел. енергия от ВИ, следва да процедурат, като тази процедура е предвидена именно в изпълнение на целите на ЗЕВИ по чл. 2 и чл. 18 – за да е налице предвидимост, обективност и липса на дискриминация по отношение на всички евентуални желаещи производители на ел. енергия от ВИ.

Ако се приеме тезата на КЕВР, че следва операторът безусловно да присъедини всеки производител на ел. енергия от ВИ, то и обсъдената регламентация би била ненужна и всяко електроразпределително дружество би следвало да присъедини всеки желаещ производител на ел. енергия от ВИ, което определено не е целта на закона, предвид горесцитираните норми на чл. 22 и чл. 23 от ЗЕВИ. Наличието на подобна регламентация и одобряването на електрически мощности е в съответствие с целите /като процентни показатели на енергия от ВИ/, регламентирани в приложение 1 на Директива 2009/28/ЕО, които от своя страна са предвидени с цел създаване на баланс през годините /от 2005та до 2020та съгл. Директивата/ от една страна между увеличаването на дела на енергия от ВИ в брутно крайно потребление на енергия и от друга – формирането на цената на ел. енергия, която не следва да бъде непосилна за крайните потребители. А е безспорно, че цената на ел. енергия от ВИ е преференциална и тази цена в крайна сметка се заплаща именно от крайните клиенти.

В контекста на изложеното е приета и разпоредбата на чл. 24 от ЗЕВИ, която регламентира изключение от така въведеното правило на чл. 23, и съгл. т. 1 предвижда, че чл. 23 не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници /ВИ/ с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Целта на това изключение е да стимулира ползването на ел. енергия от собствени неголеми ВИ за собствени нужди, т.е. за собствено потребление – затова е уредено и задължението да е налице сградата в имота – а остатъчното количество следва да се закупи от оператора по преференциалните цени. Именно, защото се касае за изключение /а изключението е стеснителна/извънредна хипотеза на общото правило/, то и същото не би могло да бъде тълкувано разширително в настоящия спор, включително и относно значението на думата „сграда“.

Въпросните малки инсталации са такива, които не биха могли да повлияят негативно върху стабилността на цялата енергийна система. При всички случаи обаче,

целта на разпоредбата на чл. 24 не е да стимулира злоупотребите, при които се изграждат фиктивни постройки в територии, в които няма потребление и се налага пренасяне на произведената електрическа енергия. Именно затова се касае за изключение от общото правило.

В подкрепа на горните мотиви е т. 43 от преамбюла на Директива 2009/28/ЕО, изцяло транспонирана с приемането на ЗЕВИ, имаща за цел да стимулира гражданите към постигането на целите на Директивата, т.е. към използване на ел. енергия от ВИ, както и т. 51 от преамбюла на Директива (ЕС) 2018/2001 от 11.12.2018 г. И двете директиви имат идентичен предмет – насърчаването на използване на енергия от ВИ, като по-новата определя правната рамка, в частност процентите на ел. енергия от ВИ в отделните държави членки до 2030 г. Съгласно т. 51 /която на практика пояснява вложеното в т. 43 на Дир. 2009/28/ЕО значение/ за да се насърчава използването на възобновяема енергия от микро, малки и средни предприятия (М.) и от отделните граждани в съответствие с целите, определени в настоящата директива, за малките проекти за възобновяема енергия, включително децентрализираните проекти, например покривните слънчеви инсталации, следва да се въведе процедура чрез обикновено уведомяване за свързване към мрежата до компетентния орган. Цитираната норма потвърждава посоченото, че чл. 24 изисква в съответния имот, намиращ се в урбанизирана територия, да е налице сграда, именно с цел покривната слънчева инсталация да захранва тази сграда и по този начин реално произведената от ВИ енергия да се използва за собствено потребление. А постройката в процесния парцел нито е сграда /за което ще бъдат изложени мотиви по-долу/, нито служи за обитаване/живеене, нито представлява предприятие, реално ползващо ел. енергия за производствените си нужди, нито въобще в него има реално потребление на енергията от ВИ за отопление.

Както бе посочено, след като чл. 24 от ЗЕВИ е изключение, то и тълкуването на разпоредбата следва да бъде съобразно нейната цел, а именно – да се стесни приложението ѝ, а не да се разшири посредством разширителното тълкуване на понятието „сграда“, уредено основно и преимуществено при това в детайли в ЗУТ – по арг. от чл. 46 от ЗНА. Действително в ЗУТ няма легална дефиниция на „сграда“, но това не е пречка значението ѝ да се извлече от съдържанието на разпоредбите на закона. Този подход, впрочем, се прилага и по отношение на други институти в други закони в българското право, като например понятието „невменяемост“, което няма легална дефиниция в Наказателния кодекс /НК., но се извежда от чл. 33 НК и не се налага значението на думата да се търси в тълковния речник. Аналогична е ситуацията и с понятието „сграда“, чието значение за целта на приложението му в чл. 24 от ЗЕВИ не следва да бъде търсено в тълковните и синонимните речници на българския език, доколкото е налице подробна правна уредба на сградите и постройките в ЗУТ.

Чл. 12, ал. 1 от ЗУТ гласи, че застрояване е „разполагането и изграждането на сгради, постройки, мрежи и съоръжения в поземлени имоти“. Още в тази разпоредба се прави разграничение между сгради и постройки. В противен случай законът щеше да използва единствено думата „сгради“. По-нататък, в чл. 41 от ЗУТ е посочено, че допълващото застрояване в урегулирани поземлени имоти се състои от спомагателни, обслужващи, стопански и второстепенни постройки към сградите на основното застрояване и се разрешава в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план. Именно с оглед характера на постройките на допълващото

застрояване, режимът на тяхното допускане е значително улеснен в сравнение с изграждането на сгради.

По см. на пар. 5, т. 38 от ЗУТ „строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

От горните разпоредби следва безспорно, че строежи са както сградите, така и постройките, а изградената в процесния имот паянтова постройка, безспорно е постройка – допълващо застрояване по см. на чл. 41 и сл. от ЗУТ, като това не я превръща в сграда по см. на ЗУТ.

Горното разграничение на „сгради“ и „постройки“ се съдържа и в чл. 70 от Наредба № 7 от 22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони. Безспорно и двете понятия съставляват застрояване/строежи, но сградите са такива на „основното“, а постройките – на „допълващото“ застрояване.

При това положение съдът намира, че решението на КЕВР не съответства на целта на закона, поради което и на това основание се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Не са били налице основания КЕВР да дава указания на ЕР Юг ЕАД да издаде становище по чл. 27 от ЗЕВИ във връзка с присъединяването на Ф. при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, тъй като такава Ф. не е налице.

При този изход на спора в тежест на КЕВР и заинтересованата страна остават направените от тях разноски. Жалбоподателят не претендира разноски, поради което и такива не следва да му бъдат присъждани.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Юг ЕАД /ЕР Юг ЕАД/ срещу решение № Ж-295/28.06.2022г. на КЕВР.

ВРЪЩА преписката на КЕВР за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: